

Det levende væsens sanseevne og udviklingstrinene

(Symbol nr. 31)

Alle levende væsener er »Mennesker« men på forskellige stadier

Som vi er blevet bekendt med, er alle levende væsener, kosmisk set, det samme væsen. Når de ikke desto mindre fremtræder for os som tusinder og atter tusinder af forskellige racer og arter, skyldes det kun den omstændighed at de almindeligvis dømmes efter deres fysiske organisme. Da denne organisme i realiteten eller kosmisk set absolut ikke er selve væsenet, men derimod kun udgør det redskab, ved hvilket det skaber og oplever livet, er det naturligvis forkert at bedømme væsenets virkelige eller absolutte identitet efter denne dets organisme, og især da denne er timelig og skal forgå. Derfor må det levende væsen bedømmes efter dets virkelige og evige identitet. Denne kosmiske bedømmelse er den absolut højeste og derfor den totalt retmæssige. Det er i denne bedømmelse, at det levende væsen udtrykkes ved begrebet »Menneske«. Bag udtrykket »Menneske« forekommer der altså en absolut evig udødelig realitet. Og da hvert eneste eksisterende levende væsen i hele verdensaltet både i mikrokosmos og makrokosmos såvel som i mellemkosmos har denne analyse, bliver det således her til kendsgerning for den intuitive iagttager, at alle disse nævnte væsener i deres højeste og inderste kosmiske analyse hver især udgør den samme art væsen. De er alle »Mennesker« i denne deres højeste, kosmiske analyse. Når vi i dagliglivet ikke udtrykker alle de levende væsener som »Mennesker«, skyldes det som før nævnt udelukkende dette, at de fremtræder i forskellige organismer og livsoplevelses- og manifestationsformer, der afviger fra den organisme- livsoplevelses- og manifestationsform, vi almindeligvis udtrykker som menneske. Når vi f. eks. ikke udtrykker en hund, en kat, en hest, en elefant, en fisk eller et hvilket som helst andet dyr som menneske, skyldes det udelukkende den organismeform og de livs- og manifestationsformer, de pågældende evige væsener manifesterer sig igennem. Da organismerne, livs- og manifestationsformerne er skabte foreteelser og således kun er midlertidige forekomster ved de levende væsener, kan de umuligt være identiske med de levende væsener selv. De udgør kun noget, der er frembragt af de levende væsener. Men bag dette frembragte noget eksisterer det virkelige og evige væsen som et Jeg med en lige så evig overbevidsthed. Det er dette Jeg og dets overbevidsthed, der tilsammen udgør det virkelige evigt levende væsen bag den forgængelige fysiske organisme. Det er dette levende væsen, der skaber organismen, oplever og manifesterer sig igennem denne og atter kan adskille sig fra den, når den bliver gammel og opslidt eller på anden måde bliver læderet eller defekt og dermed ubrugelig for væsenet. Det er denne

Jeg'ets adskillelse eller frigørelse fra sit fysiske legeme, vi kalder »Døden«. Og som vi allerede er blevet bekendt med, kan væsenet igennem særlige betingelser atter danne en ny fysisk organisme og atter opleve livet på det fysiske plan. Det er denne proces vi kalder »Fødsel«. Begge disse to processer fødsel og død udgør tilsammen grundlaget for den såkaldte »Reinkarnation« eller »Genfødsel«.

Dette levende, evige væsen bag organismerne, der oplever og manifesterer livet i kraft af sin organisme, er i sig selv navnløst, eftersom det i sig selv er hævet over al manifestation, idet det er selve manifestationens ophav. Det kan kun udtrykkes som »Noget, der er«. Kun det, det frembringer og skaber kan gives navn. Det primære i dets skabelse er dets organisme. Og i virkeligheden er det efter dennes struktur, det får navn. Den fornemste og totalt fuldkomneste af alle de levende væseners organismer er menneskeorganismen. Det er efter denne, at de levende væsener får navn af »Menneske«, alt eftersom de når så langt frem i udviklingen, at den modsatte pol begynder at gøre sig gældende, og dermed i tilsvarende grad begynder at ændre dyrementaliteten og dyreorganismen henholdsvis til menneskementalitet og menneskeorganisme. Menneskementaliteten kendetegner sig ved den med polforvandlingen tiltagende intelligens, viden, begavelse og skabeevne. Menneskeorganismen kendetegner sig ved dyreorganismens udvikling hen imod den oprejste gang, den efterhånden forfinede muskulatur og de forfinede ansigts-træk, tilsynekomsten af begyndende feminine anstrøg i mands-organismen og maskuline anstrøg i kvinde-organismen. Og således udvikler menneskementaliteten og menneskeorganismen sig ud af forudgående primitive stadier. Og det er under disse primitive stadier, at de evige virkelige væsener bag organismerne bliver udtrykt som dyr, planter og mineralske livsformer og ikke som menneske.

Forklaring til symbol nr. 31

Keglefiguren til venstre på symbolet symboliserer verdensaltet, som altså strækker sig fra det uendelige mikrokosmos til det uendelige makrokosmos. I dette verdensalt befinder sig alt, hvad der eksisterer. Den store trappeformation til højre på symbolet symboliserer udviklingsstigen, på hvis trin alle eksisterende levende væsener befinder sig. Hvert trappetrin symboliserer et udviklingstrin. På et af disse trin ser vi en trekant. Denne symboliserer et levende væsen. Fra dette levende væsen udgår der en lysende stråle. Denne symboliserer det pågældende væsens sansebegavelse, hvilket igen vil sige: dets manifestations- og livsoplevelsesevne. Hvad væsenet kommer til at opleve og skabe beror altså på, hvilket udviklingstrin, det befinder sig på. Det kan jo kun opleve den del af verdensaltet, der er tilgængeligt for dets sanser på nævnte trin. Jo høje-

re væsenet er udviklet, desto fuldkomnere kan det sanse og opfatte verdensaltet.

.....

Trinene på trappefiguren til højre på symbolet symboliserer de almindelige menneskelige udviklingstrin. Når de er symboliseret her, er det for at vise, hvor ulogisk og tåbeligt det er at være intolerant. Den hvide trekant, vi ser på et af trappetrinene på symbolet, symboliserer et levende væsen. Strålen, der udgår fra dette levende væsen og over mod kegleformen, der symboliserer verdensaltet, symboliserer nævnte væsens sansning ud fra det pågældende trin. Væsenet kommer ved sin sansning på nævnte trin til at se verdensaltet i et i denne sansning fremtrædende særligt perspektiv. At det ufærdige eller primitive menneske opfatter dette perspektiv som den sande virkelighed er naturligvis givet. Det har derfor

vanskeligt ved at forstå de over- og underliggende udviklingstrins menneskers opfattelse af verdensaltet, eftersom denne fremtræder i de af disse nævnte trin formede perspektiver. At disse perspektiver er nødsaget til at være forskellige, alt eftersom de ikke er set fra det samme synsfelt eller trin på udviklingsstigen, er selvfølgelig. Dette skaber derfor stor misforståelse, uvilje, intolerance og strid mellem de ufærdige mennesker fra forskellige udviklingstrin. De tror hver især, at deres specielle opfattelse er den totalt urokkeligt, fuldkomne opfattelse af verdensaltet, og at de andre menneskers opfattelse er forkert. De forstår endnu ikke, at de befinder sig på forskellige udviklingstrin og derfor umuligt kan se verdensaltet i det samme perspektiv. Først når væsenet får kosmisk bevidsthed og er det færdige menneske i Guds billede, er det i stand til at se hele udviklingsstigen med dens mange trin og disses beboere, og at disse nødvendigvis må være forskellige i ånd og tænkemåde, alt eftersom deres sansekapacitet er forskellig på de udviklingstrin, de befinder sig på. Det ufærdige menneske må derfor lære at forstå, at dets næstes livsopfattelse eller syn på verdensaltet er nødsaget til at være formet og begrænset af den sansekapacitet, denne næste midlertidigt er i besiddelse af. Og denne er igen begrænset af, hvilket trin på udviklingsstigen væsenet befinder sig på.

.....

Det er denne her beskrevne væsenernes sansekapacitets begrænsning af udviklingstrinene, de ikke forstår. De tror hver især, at de sanser eller oplever verdensaltet fra det samme udsigtspunkt, altså samme udviklingstrin. Og der er ingen, der gerne vil tro eller vedgå sig at stå på et lavere udviklingstrin end sin næste. Derfor kæmper de fleste ufærdige mennesker hver især for at få sit synspunkt eller sin livsopfattelse gjort gældende som den absolut rigtige eller eneste saliggørende. Og vi har således her grunden til al intolerance, krig og lidelse. Før menneskene er kommet til at forstå, at de befinder sig på forskellige udviklingstrin og derfor kun kan have det syn på verdensaltet og livsopfattelsen, som er tilgængelig igennem den sansekapacitet, der er gældende for trinnet, vil den virkelige varige og absolutte verdensfred være en umulighed på jorden. Men alt eftersom menneskene når frem til at blive færdige mennesker, får kosmisk bevidsthed og bliver i Guds billede efter hans lignelse, bliver de i stand til at opleve det absolutte verdensbillede i sin helhed. Og her ser de blandt andet alle de ufærdige menneskers forskellige livsopfattelser og væremåder som arbejdende detaljer i Guds skabelse af menneskeheden befrielse fra mørkets og djævebevidsthedens natsorte lidelsessfærer til lysets og kærlighedens sfærer i en kulmination af salighed.